

Літературний

ЧЕРНІГІВ

Березень

2007

№1 (37)

Заснований у 1992 р.

Щоквартальний мистецький журнал
літературної спілки "Чернігів"

Головний редактор
Михась ТКАЧ

Редакційна колегія:

Дмитро ІВАНОВ

Олександр ЗАБАРНИЙ

Олександр КОВАЛЕНКО

Ростислав МУСІЄНКО

(заст. редактора)

Владислав САВЕНОК

(відп. секретар)

Володимир КУЗЬМЕНКО

Володимир САПОН

Володимир ТАНДУРА

Віктор ТКАНКО

Володимир ШКВАРЧУК

Журнал надруковано за фінансової підтримки
Чернігівської облдержадміністрації

Олена МАМЧИЧ

Доцент кафедри слов'янської філології педагогічного університету,
кандидат педагогічних наук, друкується у місцевих періодичних видан-
нях, автор кількох збірок поезії.

Терпіння - дар Богів,
А мудрість - цілий світ,
Років зухвалих цінності -
Примарні,
Бо кривда все життя
За правдою біжить,
Облапавши хвилини
Незугарні.
І мусить знову день
За ніччю грішно йти,
Прощати морок небесам
Безсонним,
Штовхає вітер хвилями
Плоти
В усі часи по смугах
Біло-чорних...

У символах життя
Прощає стиглий вік,
І стежить безталанно
День за ніччю,
На втіху Долі
Цей останній крик -
Нестерпний в очевидності
Сторіччя.
Належить сонцю
Пам'яті роса,
А рай бентежить пекло
Порятунком,

І сяє райдуга,
Як спиниться гроза,
Хоч за вчорашнє
Сплачуєм рахунки...

На тлі небажаних прощань,
Сумлінь побачень
І жалюгідності вагань,
Що смуток значать,
Не пара - праведність
Гріхам
В думках практичних,
І шкодять миті всім
Вікам,
Вітрам незвичним,
І вже замерзли небеса
Над білим снігом,
І безголоса - пісня
Вся
Проваллям криги...

І знов замріяли чутки
Пробігти людом,
Дзвінок останній
Крізь роки
Почуєш всюди.
Завзятим блиском
Миготить
Вогонь минулий,
Цієї миті -
Не спинить
Безсилим гулом.
Тримай хвилини у руці
Відбитком щастя,
Одноманітності дощів
Тебе -
Не вкрасти...

Неспокою горя,
Як свідка, чекай -
Нитками незримими
З'єднує рай,
У царині серця
Руйнується гріх,
І знову, і знову -
Провина - за всіх.
Безмісячна ніч
Засміялась рокам
І голосом неба
Віщує зіркам,
Щоб сонцю молились
У спадок століть -
Зневічена милість,
Прислужлива мить.
У кожного з нас -
Тільки свій талісман -
Спокуси, образи
Звабливих оман,
Та просто не знаєм,
Де вихід з п'тьми -
У Долях блукаєм,
Неначе у сні...

Немає ні кінця, ні краю
Любові жадібній людській,
І знову весни зустрічаєм,
Забувши про туман гіркий.
Її чекаємо у зливі,
У сірих безвістях бажань,
Під осінь у застиглим гніві
За неповерненням вагань.
Одним-однісіньким словечком
Вона хвилює грішний жар,
Промінням сонця безконечним,

Що зупиняло щирість хмар.
І освітять крізь століття
Зорі
У смуті розпачу тривог,
За те, що ти рятуюєш долі, -
Усе тобі прощає Бог...

Блукаємо поміж роками
Й не задля слави живемо,
Надія чиста - вічно з нами,
Бо перед нею б'єм чолом.
Блакитно-золоте проміння
Під очманілий стогін літ,
Вже час настав збирать
Каміння,
Збагнувши цей зухвалий
Світ.
Усе життя йдемо до Бога,
Прочани Долі та небес,
Та невідомо, де ж дорога
І віри та любові хрест...

Боронь нас, Боже,
Від печалі
І неможливості кохать,
Надії заздрощів -
Замало,
За літом -
Осінь зустрічать.
Ти ще все можеш -
Плеск долоней
Зірки хвилює в небесах,
І так далеко -
Час полону,
Що згасить сонечко
В очах.
Зухвала мить

Прийде потому,
Зупинить днів
Шалений біг,
І, наче сповідь,
Приймеш втому
І те, що скоїти
Не зміг.
А поки що живи
У вірі
Палких натхнень
І сподівань,
Життя легке
Тремтить на крилах
Від очманілості бажань...

Солодкий смак життя -
Незграбна пастораль,
Боргів невчасних
Жадібні потуги,
Минає каяття,
Невдалий час бажань -
Неначе стрічка грішна
В чорних смугах.
І вже далеко
Свіжість тих шляхів,
Де ти не був
І де земля - як диво,
Сріблястий гомін
Сонячних птахів
Летить за обрій
Дивного мотиву.
Я не прощаюсь із тобою,
Ніч,
В зірках ще світять
Різнобарвні мрії,
І чистота
Незайманих сторіч
Охороняє віру
Та надію...